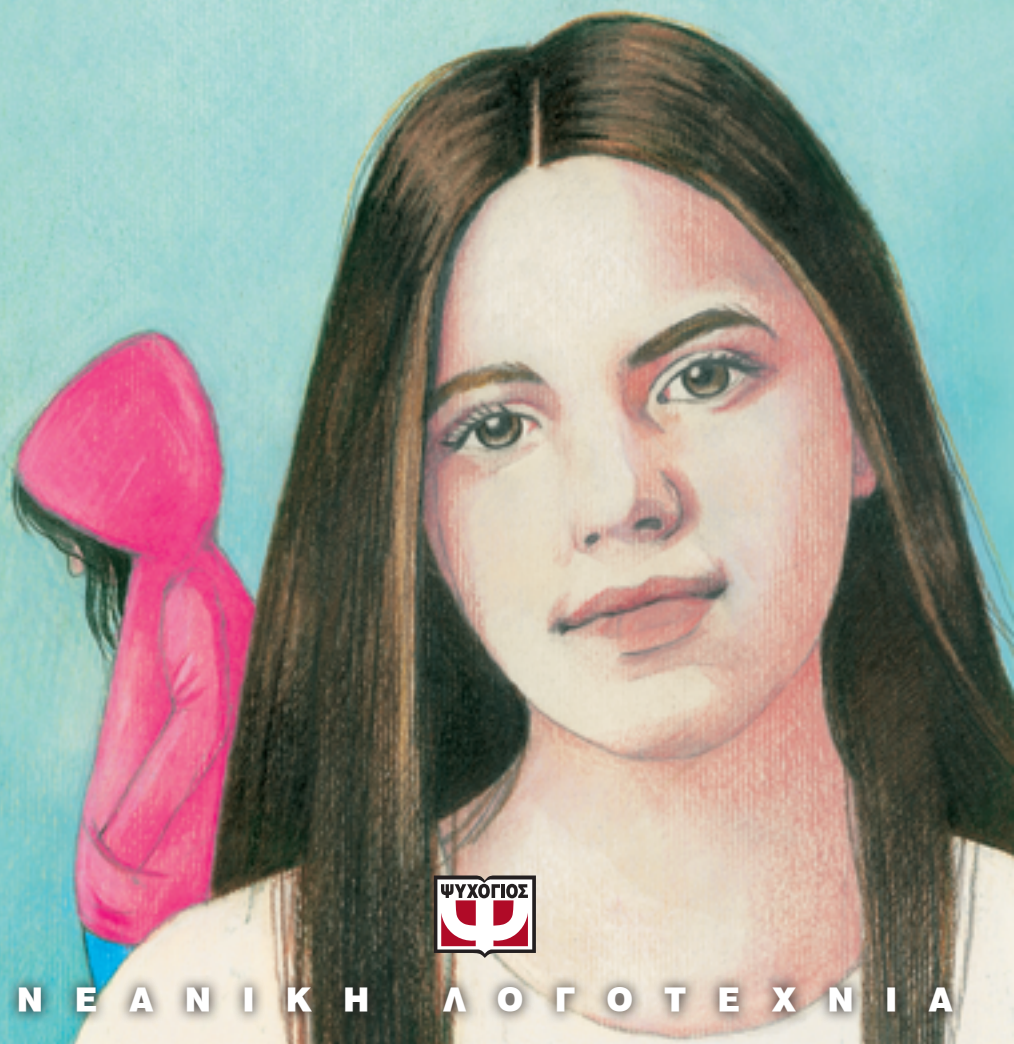

ΒΕΡΑ ΠΡΑΤΙΚΑΚΗ

Η αδελφή της Χριστίνας

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η αδελφή της Χριστίνας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βέρα Πρατικάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΕΞΩΦΥΛΛΟ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Κατερίνα Χαδουλού

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Βέρα Πρατικάκη, 2021

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3647-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3648-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Publishers since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΒΕΡΑ ΠΡΑΤΙΚΑΚΗ

Η αδελφή της Χριστίνας

Εικονογράφηση: Κατερίνα Χαδουλού

*Στο κορίτσι που όλοι το κοιτούσαν
και κανένας δεν το έβλεπε πραγματικά.*

*Όποιος έχει ένα «γιατί» να ζει μπορεί
να αντιμετωπίσει οποιοδήποτε «πώς».*

Φρίντριχ Νίτσε

Πρώτο μέρος

Ιούλιος

Και μην ξεχάσεις να βάλεις το ρύζι να βράσει, και να βγάλεις τα ρούχα από το πλυντήριο σε μισή ώρα, σε παρακαλώ, εντάξει, αγάπη μου;»

«Εντάξει, μαμά», της υπόσχομαι. «Να σου πω κάτι;»

«Δεν προλαβαίνω τώρα, είναι σημαντικό; Πρέπει να πάω τη Χριστίνα στη λογοθεραπεία, μου λες αργότερα, εντάξει;»

Γυρνάω προς την αδελφή μου: «Γεια σου, Χριστίνα», της λέω. Δεν παίρνω απάντηση, αλλά δεν περιμένω και κάτι διαφορετικό. Η αδελφή μου μιλάει ελάχιστα, και όταν το δοκιμάζει, ζήτημα αν βγάζεις άκρη. Γι' αυτό και πηγαίνει σχεδόν καθημερινά στη λογοθεραπεία της, μήπως και μπορέσει να βελτιωθεί. Το βλέμμα της πίσω από τα χοντρά κοκάλινα γυαλιά της είναι στραμμένο προς ένα άδειο πλαστικό μπουκάλι που στριφογυρίζει στα χέρια της. Είναι ο τρόπος της να ηρεμεί. Μπορεί να το κάνει για ώρες, χωρίς να ασχολείται με τα υπόλοιπα παιχνίδια της. Καθισμένη πάντα στο ίδιο σημείο στο δωμάτιό της, εκεί στο πάτωμα πίσω από το κρεβάτι της.

Η κουκούλα της καλύπτει σχεδόν εντελώς το πρόσω-

πό της, αλλά δεν τολμάω να της τη στρώσω. Ξέρω πως αυτό μπορεί να την εξαγριώσει στο δευτερόλεπτο. Δεν της αρέσει καθόλου να την αγγίζουμε. Δεν έχω καμία όρεξη να τη δω να ξεκινάει να φωνάζει και να χτυπάει τον εαυτό της ή εμάς, τη μαμά μου κι εμένα. Οπότε τόσο εγώ όσο και η μαμά την αφήνουμε να τη φοράει. Μαζί και με τη μάλλινη ζακέτα, και ας σκάει ο τζίτζικας γύρω της. Εκείνη φαίνεται να αδιαφορεί για τη θερμοκρασία. Κι εμείς τόσο καιρό τώρα έχουμε πάρει το μάθημά μας. Δεν πρέπει να πειράζουμε τη Χριστίνα! Γιατί η αδελφή μου μπορεί να έχει απότομα ξεσπάσματα θυμού με το παραμικρό, και να χρειάζεται ώρες ατέλειωτες να ηρεμήσει.

Πάω να βάλω το ρύζι στην κατσαρόλα και αφήνω τη μαμά να τα βγάλει πέρα μαζί της. Πρέπει να την ετοιμάσει σιγά σιγά για να φύγουν, κάτι που μπορεί να ακούγεται εύκολο, αλλά στην πραγματικότητα είναι αρκετά πολύπλοκο. Παρακολουθώντας την από την κουζίνα, βλέπω πως την πλησιάζει σιγά σιγά και γονατίζει δίπλα της. Προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή της, αλλά η Χριστίνα δε μας κοιτάει σχεδόν ποτέ στα μάτια. Αποφεύγει το βλέμμα μας. Όχι μόνο το δικό μας, όλων των ανθρώπων. Είναι απορροφημένη στον εαυτό της. Γιατί η Χριστίνα έχει αυτισμό. Και μάλιστα βαρύ. Και αυτό κάνουν τα περισσότερα παιδιά που έχουν αυτισμό όπως η αδελφή μου. Της δείχνει λοιπόν το αντίστοιχο εικονίδιο, γιατί η αδελφή μου καταλαβαίνει καλύτερα τι της λέμε όταν βλέπει ένα σχετικό εικονίδιο. Δεν έχει

την αίσθηση του χρόνου, όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι. Ο καλύτερος τρόπος για να καταλάβει πως είναι ώρα να σταματήσει το παιχνίδι και να πάει στη λογοθεραπεία της είναι να την προετοιμάσει αρκετή ώρα πριν, δείχνοντάς της το σχετικό εικόνιδιο. Ύστερα περιμένει λίγο και της ζητάει να σηκωθεί.

Η διαδικασία λειτουργεί. Το ξέσπασμα αποφεύγεται. Ευτυχώς η αδελφή μου δε φέρνει αντίρρηση. Η λογοθεραπεία είναι μέσα στη ρουτίνα της. Και αυτό της δημιουργεί μια αίσθηση ασφάλειας. Αυτό που είναι αδιανόητο για εκείνη και τελείως ανεπίτρεπτο είναι αν συμβεί κάτι και χρειαστεί να αλλάξει η ρουτίνα της. Γιατί η αδελφή μου δεν αντέχει τις αλλαγές. Καμία αλλαγή. Ταράζεται και μπορεί να σηκώσει όλη τη γειτονιά στο πόδι με τις φωνές της. Γι' αυτό και η ζωή μας είναι πιο βαρετή κι από τη βαρετότερη ταινία. Και σήμερα το πρόγραμμα, όπως ξέρουμε όλοι, έχει λογοθεραπεία και ρύζι με γιαούρτι. Το γράφει και ο πίνακας με τα εικονιδιάκια που έχουμε στο σαλόνι μας, σε περίπτωση που έχει κανείς μας απορία.

«Μαμά, μήπως να φύγετε σε λίγο; Να σου πω πρώτα;»

«Κορίτσι μου, δε βλέπεις πως δεν είναι καλή στιγμή τώρα; Τι να σου πω, πες μου, αν είναι τόσο σημαντικό».

«Καλά, όχι, εντάξει. Μπορεί να περιμένει».

Η μαμά φαίνεται ανακουφισμένη και ύστερα από λίγο η πόρτα κλείνει πίσω τους και μένω μόνη μου, με τον ήχο του πλυντηρίου που στύβει τα ρούχα.

«Ήθελα απλώς να σου πω ότι κέρδισα στον Διαγωνισμό Πρωτότυπης Κατασκευής!» ψιθυρίζω μόνη μου.

Αντί για απάντηση ακούω τις φωνές της Χριστίνας, που αρνείται πεισματικά να μπει στο ασανσέρ, και την προσπάθεια της μαμάς να τη μεταπειλεί. Η έκρηξη θυμού δεν αποφεύχθηκε τελικά. Απλώς καθυστέρησε λίγο.

«Χριστίνα αγάπη μου, μπες, σε παρακαλώ, στο ασανσέρ. Έχουμε αργήσει. Έλα, κοριτσάκι μου, μη φοβάσαι, δεν είναι τίποτα».

Η αδελφή μου όμως στριγκλίζει. Δεν καταλαβαίνει από τέτοια. Αν δε θέλει κάτι, δεν το θέλει, τελεία και παύλα. Σε κανέναν μας δεν αρέσει αυτό, αλλά δε γίνεται διαφορετικά. Αυτή είναι η Χριστίνα.

«Χριστίνα αγάπη μου, μη χτυπάς το κεφάλι σου. Θα πάθεις τίποτα. Αχ, σε παρακαλώ, σταμάτα! Δε θα πάμε με το ασανσέρ, εντάξει. Όλα καλά, όλα καλά. Έλα, ηρέμησε τώρα, κοριτσάκι μου!»

Δε βγαίνω να τις βοηθήσω. Απλώς βάζω το ρύζι στο νερό, που έχει αρχίσει να κοχλάζει στην κατσαρόλα, και προσπαθώ να μη σκέφτομαι πως είναι η τρίτη φορά που θα φάω ρύζι με γιασούρτι αυτή την εβδομάδα. Η αδελφή μου έχει πολλές «ιδιοτροπίες» στο φαγητό. Ούτε εκεί της αρέσουν οι αλλαγές. Το ότι κάθε φαγητό έχει διαφορετική γεύση, χρώμα και υφή, αντί να της αρέσει, την αναστατώνει. Επιμένει να τρώει μόνο φαγητά με άσπρο ή μπεζ χρώμα, και εδώ και πολλούς μήνες τώρα αρνείται να φάει σχεδόν οτιδήποτε άλλο

εκτός από ρύζι με γιαούρτι. Ξέρω πως δεν το κάνει επίτηδες. Πολλά παιδιά με αυτισμό κάνουν το ίδιο, αλλά και εμείς τι φταίμε; Από τη μία θέλω να το χτυπήσω στη μαμά, αλλά από την άλλη κάτι με σταματάει. Ξέρω κατά βάθος πως, αν προλάβαινε, θα είχε μαγειρέψει κάτι έστω για εμάς τις δυο. Ούτε κι εκείνη έχει καμιά όρεξη να φάει το ίδιο νερόβραστο και άγευστο πράγμα για τρίτη συνεχόμενη φορά. Όμως με τα ωράρια που έχει τελευταία στη δουλειά της έχει γίνει χίλια κομμάτια.

Πάω κατευθείαν στο δωμάτιό μου και κλείνω την πόρτα για να μην τις ακούω. Κάθομαι στον μεγάλο χνουδωτό μου αρκούδο, που έχω από τότε που ήμουν μικρή, και διπλώνω τα χέρια του πάνω μου σαν να με αγκαλιάζει σφιχτά. Νιώθω αμέσως καλύτερα και αρχίζω να του διηγούμαι τα νέα μου.

«Λοιπόν, Ηρακλή...»

Έτσι είχα βαφτίσει τον αρκούδο μου, γιατί μου θύμιζε τον μπαμπά. Και όταν ήμουν μικρή, ο μπαμπάς μου έμοιαζε με τον πιο δυνατό ήρωα. Μετά κατάλαβα πως είχα κάνει μεγάλο λάθος, αλλά το όνομα το είχα ήδη δώσει στον αρκούδο μου και θα ήταν πολύ άσχημο ξαφνικά να το αλλάξω. Εκτός από το όνομα είχαν και άλλες ομοιότητες οι δυο Ηρακλήδες, ο μπαμπάς μου και ο αρκούδος. Είχαν και οι δυο τους την ίδια στρογγυλή κοιλιά και την ίδια τεράστια αγκαλιά, που, όταν χωνόσουν μέσα της, ένιωθες ότι ο χρόνος σταματούσε και ξεχνούσες

τα πάντα. Αν και δε θυμάμαι πολλά από τον μπαμπά μου, την αγκαλιά του αυτή τη θυμάμαι. Τη θυμάμαι πολύ καλά. Η αγκαλιά αυτή με ηρεμούσε πάντα, μέχρι την ημέρα που έφυγε. Έμεινε όμως τουλάχιστον ο αρκούδος, και από τότε δεν επιτρέπεται να το κουνήσει ρούπι. Και αν η μαμά θέλει να καθαρίσει το δωμάτιο, πρέπει να πάρει ειδική άδεια για να τον μετακινήσει. Θα ακουστεί λίγο χαζό, το ξέρω, γιατί οι αρκούδοι δεν πάνε πουθενά, αλλά κάτι μέσα μου με κάνει να θέλω να το σιγουρέψω, για καλό και για κακό. Γιατί κανονικά και οι μπαμπάδες δεν πάνε πουθενά, αλλά ο δικός μου δεν είναι εδώ, είναι; Οπότε ας σώσουμε τουλάχιστον τον αρκούδο. Κλείνω τα μάτια μου και, όπως βρίσκομαι στην αγκαλιά του, αρχίζω να του διηγούμαι.

«...δε θα πιστέψεις τι συνέβη σήμερα. Βγήκαν τα αποτελέσματα του Διαγωνισμού Πρωτότυπης Κατασκευής και πήρα την πρώτη θέση. Τους κέρδισα όλους».

«Αλήθεια;» με ρωτάει εντυπωσιασμένος.

«Ναι, όλους σου λέω».

Μου φαίνεται πως το χαμόγελό του έχει φτάσει μέχρι τα αυτιά του.

«Άκου, λοιπόν, έφτιαξα μια κανονικότερη μπαταρία από πατάτα».

Ο Ηρακλής γουρλώνει τα μάτια του και κουνάει περίεργος τη μουσούδα του. Ανυπομονεί να μάθει κάθε λεπτομέρεια και έτσι του τα εξηγώ όλα αναλυτικά.

Όση ώρα μιλάω, μου δίνει την απόλυτη προσοχή του

και στο τέλος μου φαίνεται σαν να με αγκαλιάζει ακόμα πιο σφιχτά.

«Είμαι πολύ περήφανος για σένα!» μου λέει.

Χαμογελάω ανακουφισμένη και αποφασίζω να του εκμυστηρευτώ και κάτι ακόμα. Ανασηκώνομαι λίγο, για να φτάνω κατευθείαν το χνουδωτό του αυτί, και του ψιθυρίζω: «Ο κύριος Στέργιος είπε πως η μπαταρία ήταν η πιο ευφάνταστη κατασκευή που έχουν δει τα μάτια του τα τελευταία χρόνια. Ακούς; Χρησιμοποίησε ακριβώς αυτή τη λέξη. Η πιο ευφάνταστη. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό, Ηρακλή;»

Γυρνάω και τον κοιτάζω και είναι σαν να μου λέει: «Απίστευτο! Συγχαρητήρια». Γιατί ξέρω πως αυτό θέλει να μου πει.

Ύστερα πέφτω και πάλι στην αγκαλιά του, κλείνω τα μάτια μου και φέρνω στο μυαλό μου την εικόνα της απονομής. Όλη η Β΄ Γυμνασίου είναι μαζεμένη στο αμφιθέατρο και με χειροκροτάει. Κατεβαίνω τα σκαλιά καμαρωτή, με τους ώμους ίσια πίσω, σαν να μην τρέχει τίποτα, και ας με κοιτούν σχεδόν εκατό ζευγάρια μάτια. Παριστάνω την ατάραχη, και ας τρέμει η καρδιά μου.

«Η μπαταρία κερδίζει με διαφορά την πρώτη θέση!» ανακοινώνει ο κύριος Στέργιος και μου χαμογελάει.

Περπατάω αργά μέχρι τη μέση της αίθουσας, όπου με περιμένει με το βραβείο μου. Δεν μπορώ να πάρω ανάσα από τη χαρά μου. Μου σφίγγει το χέρι και μου

το δίνει. Είναι τυλιγμένο σε κύλινδρο, με ένα όμορφο μπλε κορδελάκι.

Σταματάω για λίγο την αφήγησή μου και σηκώνομαι να πάω να το φέρω, για να το δείξω στον Ηρακλή. Είναι στο δωμάτιο της μαμάς. Το είχα αφήσει εκεί για να το έβλεπε μόλις θα γυρνούσε από τη δουλειά της. Αλλά ήταν τόσο βιαστική όταν γύρισε σπίτι και αγχωμένη, για να προλάβουν το ραντεβού τους με τη Χριστίνα, που δεν πρέπει να το πρόσεξε.

Πράγματι, μόλις μπαίνω στο δωμάτιό της, βλέπω πως έχει ακουμπήσει πρόχειρα τα πράγματά της στο γραφείο της. Πάνω στη βιασύνη της, το ραδιοφωνάκι με το οποίο ακούει πάντα μουσική όταν γυρνάει είναι ανοιχτό, και για κάποιο λόγο αποφασίζω να το αφήσω έτσι, και ας ξέρω ότι θα τελειώσει η μπαταρία του. Παραδίπλα είναι ένα άχρηστο φυλλάδιο από το τμήμα καθαριότητας του Δήμου. Ζητούν άτομα για εργασία. Συχνά μαζεύει άχρηστα φυλλάδια η μαμά. Το παίρνω και το πετάω και ύστερα τραβάω από κάτω πολύ προσεκτικά το βραβείο μου για να μη μου τσαλακωθεί.

Ο αρκούδος με περιμένει στη θέση του.

«Να το!»

Του το ανοίγω μπροστά στη μουσούδα του και διαβάζω λέξη προς λέξη ό,τι γράφει, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στις λέξεις «πρώτη θέση» και «συγχαρητήρια».

«Πού θα το κρεμάσεις;» με ρωτάει.

Έχει δίκιο. Πρέπει να το κρεμάσω σε μια καλή θέση.

Ψάχνω να βρω μια ζελατίνα να το τυλίξω, για να μη μου χαλάσει, αλλά θυμάμαι ότι μου τελείωσαν πριν από αρκετές μέρες και η μαμά έχει ξεχάσει να μου πάρει καινούριες. Αποφασίζω να πάρω μια από της Χριστίνας. Εκείνη πάντα έχει, γιατί θελει οπωσδήποτε να βάζει όλες τις ζωγραφιές της σε ζελατίνες, προσεκτικά σε μια στοίβα. Τραβάω μία απότομα, χωρίς να δώσω την παραμικρή σημασία στο ότι ο προσεκτικά ισορροπημένος πύργος με τις υπόλοιπες γκρεμίζεται και σκορπίζεται στο γραφείο της. Ξέρω ότι θα αναστατωθεί όταν το δει, και ειδικά όταν ανακαλύψει ότι μια ζωγραφιά της, που μέχρι τότε είχε ζελατίνα, ξαφνικά και ανεξήγητα βρέθηκε χωρίς, αλλά εκείνη τη στιγμή το μόνο που με νοιάζει είναι να βάλω το δικό μου το βραβείο σε ζελατίνα. Ίσως η αναστάτωση που θα προκληθεί να είναι ο μόνος τρόπος για να θυμηθεί η μαμά να πάρει ζελατίνες σύντομα. Δεν αντέχει να αναστατώνεται η Χριστίνα.

Το κρεμάω στον απέναντι τοίχο για να το θαυμάζουμε μαζί με τον Ηρακλή. Και τότε εκείνος, λες και το έκανε επίτηδες, μου απευθύνει την ερώτηση που προσπαθώ τόση ώρα να αποφύγω.

«Δε θα το γιορτάσετε;»

Ο Ηρακλής ρωτάει τα πάντα, ανεξάρτητα από το αν εσύ θες ή όχι να απαντήσεις.

«Δεν ξέρω», του λέω. «Αν προλάβουμε, ναι. Η μαμά θα χαρεί».

«Τι θα πει αν προλάβετε; Αυτή είναι η μέρα σου».

Δε μου αρέσει όταν ο Ηρακλής τα λέει αυτά. Προσπαθώ να τον πείσω.

«Το ξέρω, αλλά η Χριστίνα έχει ανάγκη να ακολουθεί το πρόγραμμά της. Αλλιώς αποσυντονίζεται και ταραάζεται πολύ. Δεν μπορούμε να κάνουμε πάντα αυτό που θέλουμε».

Τον βλέπω που με αμφισβητεί. Αν μπορούσε, θα μου έβγαζε και τη γλώσσα, αλλά είναι ένας αρκούδος με τρόπους.

«Δε νοιάζεται το ίδιο για σένα».

«Και βέβαια νοιάζεται. Μαμά μου είναι».

«Και τότε γιατί δεν είχε χρόνο πριν ούτε να σε ακούσει;»

Βαλτός είναι;

«Αν επέμενα, θα με άκουγε», του απαντώ ακόμα πιο αυστηρά.

«Είσαι σίγουρη; Είσαι εκατό τοις εκατό σίγουρη ότι νοιάζεται το ίδιο και για σένα;»

«Σταμάτα!»

Αρχίζω να θυμώνω μαζί του.

«Αν είχες κι εσύ μια αδελφή με βαρύ αυτισμό, θα καταλάβαινες», του φωνάζω κατάμουτρα.

«Καλά, εντάξει, δεν ήθελα να σε κάνω να θυμώσεις».

Αλλάζω θέμα γρήγορα. Αρχίζω να του λέω για το τι έγινε την ώρα της έκθεσης. Ο Κώστας προσπάθησε να κάνει ερωτική εξομολόγηση στη Λίνα και να τη ζητήσει σε ραντεβού, αλλά ο Αντώνης, που είχε αναλάβει τον

ρόλο του ταχυδρόμου, δεν άκουσε καλά, ή έτσι λέει τουλάχιστον, και έδωσε το χαρτάκι στη Μίνα. Το πράγμα έγινε ακόμα χειρότερο όταν η Μίνα δέχτηκε. Ο Κώστας δεν ήξερε πού να τρέξει να κρυφτεί.

Το κόλλο δείχνει να λειτουργεί. Ο Ηρακλής φαίνεται να διασκεδάζει με την καινούρια ιστορία και να ξεχνάει το προηγούμενο θέμα. Όμως εγώ δεν το έχω ξεχάσει και τόσο. Η αλήθεια είναι πως θέλω πολύ να το γιορτάσω. Και να το γιορτάσω σήμερα. Όχι αύριο, ούτε μεθαύριο, που η Χριστίνα θα είναι απασχολημένη και έτσι θα μπορεί η μαμά να είναι σπίτι. Σήμερα. Τώρα!

Εύχομαι να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά τα πράγματα. Να μην είχε καθυστερήσει να γυρίσει η μαμά από τη δουλειά της και έτσι να μη χρειαζόταν να φύγει τόσο βιαστικά για να πάει τη Χριστίνα στο ραντεβού της. Εύχομαι να είχε προσέξει το βραβείο μου στο δωμάτιό της και όχι να είχε αφήσει άτσαλα πάνω του τα πράγματά της. Ξέρω όμως ότι δεν το έκανε επίτηδες. Στο τέλος της εβδομάδας λήγει το συμβόλαιο στη δουλειά της και έχει πολλά στο μυαλό της. Οι υπερωρίες είναι ένας τρόπος να τους δείξει πόσο πολύ θέλει να παραμείνει στο γραφείο, έστω και ως βοηθός γραμματέα. Γιατί το να μεγαλώνεις δυο παιδιά έχει πολλά έξοδα, ειδικά αν το ένα είναι σαν τη Χριστίνα. Το επίδομα που παίρνει δε φτάνει σχεδόν για τίποτα. Δεν της κρατάω κακία. Δεν μπορώ να της θυμώσω. Απλώς εύχομαι τα πράγματα να ήταν διαφορετικά. Αυτό έχω δικαίωμα να το κάνω.

Και έτσι αποφασίζω να διορθώσω την κατάσταση, τουλάχιστον στη φαντασία μου. Κλείνω τα μάτια μου και αυτομάτως νιώθω τον χρόνο να γυρίζει πίσω στην ώρα που επέστρεφα από το σχολείο.

Έξω από το σπίτι μας είναι παρκαρισμένα ασυνήθιστα πολλά αυτοκίνητα. Η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει δυνατά. Σπρώχνω την πόρτα του σπιτιού που ανοίγει υπάκουα.

«Έκπληξη!» ακούω τη μαμά να μου φωνάζει.

Ένα βαθύ κύμα ευχαρίστησης με πλημμυρίζει.

Κόσμος πολύς είναι μαζεμένος για να με συγχαρεί.

«Είσαι αστέρι! Το αστεράκι μου! Είμαι περήφανη για σένα», μου λέει η μαμά και με γεμίζει φιλιά.

Αγκαλιάζω ακόμα πιο σφιχτά τον αρκούδο μου, και νιώθω το άγγιγμά της σαν χάδι.

«Η μικρή μου εφευρέτρια!» λέει και ξαναλέει ενθουσιασμένη.

«Εντάξει, μαμά», της λέω ντροπαλά, αλλά κατά βάθος εύχομαι να μη σταματήσει να το λέει. Και δε σταματάει. Απλώς πηγαίνει για λίγο στην κουζίνα και εμφανίζεται και πάλι έχοντας ετοιμάσει το δικό μου αγαπημένο γλυκό, ακριβώς όπως μου αρέσει. Ένα τεράστιο τσιζκέικ με μπόλικη μαρμελάδα, και όχι όπως το φτιάχνει καμιά φορά τώρα τελευταία, στεγνό και άγλυκο, για να τρώει και η Χριστίνα. Είναι ακριβώς όπως μου αρέσει εμένα, χωρίς να την προβληματίζει αν θα ζηλέψει η Χριστίνα.

Με αγκαλιάζουν και με φιλούν όλοι και με βάζουν να τους εξηγώ πώς σκέφτηκα την κατασκευή μου. Με ακούν με προσοχή, εντυπωσιασμένοι. Είναι εκεί και ο κύριος Στέργιος, που λέει σε όλους πόσο ταλέντο έχω και πόσο πιστεύει σ' εμένα.

«Έχει πολύ υψηλό δείκτη ευφυΐας η κόρη σας! Είναι γεννημένη για να φτάσει ψηλά. Πρέπει να είστε πολύ περήφανη», λέει στη μαμά μου, και εκείνη μου ρίχνει κλεφτές ματιές όλο χαρά. Για μια στιγμή νιώθω λίγο τύψεις, γιατί η Χριστίνα δε θα μπορέσει ποτέ να κάνει κάτι τέτοιο. Όμως προσπερνώ αμέσως αυτό το συναίσθημα, γιατί εδώ είναι η δική μου φαντασία και θέλω να νιώθω μόνο ωραία.

Μου έχουν φέρει και λουλούδια. Όλο το σπίτι είναι στολισμένο και μυρίζει υπέροχα. Παίρνω μια βαθιά εισπνοή και νιώθω τη μυρωδιά από τα τριαντάφυλλα· ένα ανάλαφρο γλυκό άρωμα. Ύστερα βάζουμε δυνατά μουσική και αρχίζουμε να χορεύουμε. Για μια στιγμή, μου φαίνεται περίεργο, γιατί η δυνατή μουσική ενοχλεί πολύ τη Χριστίνα, όπως και οι μυρωδιές άλλωστε, ακόμα και αν είναι από όμορφα λουλούδια ή και από το μαλακτικό που βάζει η μαμά στα ρούχα, αλλά μετά θυμάμαι και πάλι ότι εδώ είναι το δικό μου όνειρο και μπορεί να συμβεί ακριβώς ό,τι θέλω εγώ να συμβεί. Έτσι λοιπόν η Χριστίνα δεν ενοχλείται καθόλου και ούτε έχει λογοθεραπεία, ούτε εργοθεραπεία, ούτε καμιά άλλη θεραπεία, και μπορούμε να είμαστε όλοι μαζί να

διασκεδάζουμε χαλαροί και άνετοι κι απροβλημάτιστοι.

Ξαφνικά όμως χτυπάει το τηλέφωνο. Αναγκαστικά ανοίγω τα μάτια μου και επανέρχομαι στην πραγματικότητα.

«Ναι;»

Είναι η μαμά, που με ειδοποιεί ότι θα καθυστερήσουν να γυρίσουν, γιατί πρέπει μετά να πάει τη Χριστίνα να αγοράσουν κάτι ειδικά παιχνίδια για να τη βοηθήσουν στη λεπτή κινητικότητα. Δε ρωτάω καν τι σημαίνει αυτό, γιατί έχω βαρεθεί να ακούω. Όλο κάτι βρίσκουν που πρέπει να δουλέψει η αδελφή μου, κάτι στο οποίο είναι «πίσω» αναπτυξιακά. Λες και είναι τρένο και έχει χάσει σχεδόν όλες τις στάσεις.

«Εντάξει, δεν πειράζει», λέω, αλλά δεν το εννοώ απόλυτα.

Κλείνω το τηλέφωνο και προσπαθώ να επιστρέψω στη φαντασία μου. Τι ωραίος που είναι ο κόσμος εκεί! Αλλά με το χτύπημα του τηλεφώνου η εικόνα διαλύθηκε απότομα, σαν σαπουνόφουσκα που ακουμπάει πάνω σε μυτερή γωνία.

Δεν έχει κανένα νόημα να φαντάζομαι. Μα τι μ' έπιασε; Ενοχλούμαι με τον εαυτό μου που τόλμησα να ελπίσω πως τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά. Μια ελπίδα που διαλύεται είναι πολύ άσχημο πράγμα.

Σηκώνομαι από τον αρκούδο και πάω να μου σερβίρω μια γενναιόδωρη μερίδα ρύζι, γιατί το στομάχι μου

ζητάει απεγνωσμένα να γεμίσει το κενό με κάτι. Η γεύση του είναι ακόμα χειρότερη τώρα, που άθελά μου το συγκρίνω με το λαχταριστό τσιζκέικ που ονειρεύτηκα νωρίτερα.

«Μην πεις λέξη!» προειδοποιώ τον Ηρακλή όταν ξαναγυρνάω στο δωμάτιό μου. Τον βλέπω. Είναι έτοιμος να μου πει ότι έπρεπε να είχα πει στη μαμά να πάει άλλη μέρα να πάρει τα παιχνίδια της Χριστίνας. Να της είχα πει πως ήθελα να το γιορτάσουμε εκείνη τη μέρα.

Τον βλέπω που πάει να ανοίξει το στόμα του.

«Μη!» ξαναλέω αυστηρά και δεν τολμάει να με παρακούσει.

Πάω να περιμένω στο σαλόνι, και καθώς απομακρύνομαι, του δίνω και μια δυνατή σπρωξιά, λες και μου φταίει αυτός ο καημένος.

Κάποια στιγμή έπειτα από ώρα, ακούω κλειδιά στην πόρτα. Η μαμά και η Χριστίνα έχουν γυρίσει και καθόμαστε για λίγο όλοι μαζί στο σαλόνι, με το καινούριο παιχνίδι της Χριστίνας στη συσκευασία του ανάμεσά μας. Η μαμά απογοητεύεται που η Χριστίνα, αντί να παίξει με το καινούριο της παιχνίδι, συνεχίζει να στριφογυρίζει το πλαστικό μπουκάλι της, αλλά δεν έχει την αντοχή να την πείσει να παίξει. Πολύ γρήγορα την ακούω που έχει αρχίσει να ψιλο-ροχαλίζει.

«Μαμά, κοιμάσαι».

«Όχι, όχι, δεν κοιμάμαι. Λίγο μόνο ξεκουράζω τα

μάτια μου. Τι ώρα είναι; Α, πέρασε η ώρα. Πάω την αδελφή σου για ύπνο, εντάξει;»

Σηκώνομαι να πάω να τελειώσω κάτι τελευταίες ασκήσεις που μου έχουν μείνει για το σχολείο και η μαμά βοηθάει την αδελφή μου να κάνει μπάνιο. Αυτό, ευτυχώς, της αρέσει πολύ. Μπορεί να περνάει ώρες ατέλειωτες χαζεύοντας το νερό να πέφτει σταγόνα σταγόνα και να γεμίζει την μπανιέρα.

«Π(λ)ουτς, π(λ)ουτς!» την ακούω που επαναλαμβάνει σιγανά ανάμεσα σε δυνατά παλαμάκια.

«Πλουτς, πλουτς!» λέει και η μαμά μου, προσπαθώντας να μη δίνει σημασία στα νερά που πιτσιλούν όλο το μπάνιο και που θα χρειαστεί μετά να σφουγγαρίσει.

«Πλουτς, πλουτς!» μου αρέσει κι εμένα καμιά φορά να φωνάζω από το δωμάτιό μου.

Κάποιες φορές ξέρω πως με ακούν, γιατί η Χριστίνα τσιρίζει χαρούμενη. Άλλες όχι. Και έτσι με τα «πλουτς, πλουτς» περνάει η ώρα αρκετά ευχάριστα και τις ακούω που κατευθύνονται προς το δωμάτιο της Χριστίνας. Όμως ξαφνικά στριγκλιές. Στριγκλιές, φωνές και κλάματα. Καταλαβαίνω πως η αλλαγή με τις παραπεταμένες ζωγραφιές της δεν έχει περάσει απαρατήρητη. Η μαμά με φωνάζει για βοήθεια.

«Τι συνέβη;»

Φαίνεται απελπισμένη.

«Δεν ξέρω τι της φταίει», λέω απότομα και τις παρατάω να τα βγάλουν πέρα μόνες τους. Δεν έχω σκοπό να

πω την αλήθεια, γιατί δε θέλω να ανακαλύψει με αυτόν τον τρόπο τα νέα για το βραβείο μου.

Η μαμά αναστενάζει και προσπαθεί να μαντέψει. Βομβαρδίζει τη Χριστίνα με ερωτήσεις, πράγμα που την αναστατώνει ακόμα περισσότερο. Τελικά, με τα πολλά, καταφέρνει να την ηρεμήσει. Τακτοποιεί και πάλι όπως πριν τις ζωγραφιές και της υπόσχεται πως θα της αγοράσει καινούριες ζελατίνες για να αντικαταστήσουν αυτή που χάθηκε. Και έτσι θα θυμηθεί να πάρει και για μένα αυτές που της έχω ζητήσει εδώ και τόσες μέρες.

Όταν η αδελφή μου έχει πια αποκοιμηθεί, η μαμά έρχεται στο δωμάτιό μου. Φαίνεται τόσο κουρασμένη. Τα μάτια της σχεδόν κλείνουν όταν κάθεται δίπλα μου.

«Ήθελες να μου πεις κάτι πριν;» με ρωτάει.

Τη λυπάμαι.

«Μπα, δεν πειράζει. Θα σου πω κάποια άλλη στιγμή», της απαντώ.

Με φιλάει.

«Εντάξει, κορίτσι μου. Σ' αγαπώ. Καληνύχτα!»

«Καληνύχτα!»

Κουκουλώνομαι με το σεντόνι και νιώθω τα μάτια μου να καίνε. Τα δάκρυα με πνίγουν και με απειλούν ότι θα αρχίσουν να τρέχουν ανεξέλεγκτα στα μάγουλά μου. Κάποια στιγμή έπειτα από ώρα επιτέλους αποκοιμιέμαι. Ο Ηρακλής με κοιτάει από τη γωνία και θέλω να του ζητήσω συγγνώμη που τον έσπρωξα τόσο δυνατά πριν. Δεν ξέρω τι με έπιασε.

**Κάποιοι άνθρωποι κρυβαλούν πολύ
περισσότερο βάρος από ό,τι τους αναλογεί.
Και οι άλλοι σπάνια το βλέπουν.**

Δεν είμαι καθόλου σίγουρη τι πρέπει να κάνω για να αποκτήσω φίλους, αλλά από την άλλη έχω μάθει τι δεν πρέπει να κάνω: δεν πρέπει να αναφέρω ότι έχω μια αδελφή με βαρύ αυτισμό. Γιατί οι άνθρωποι που ακούν για την αδελφή μου χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες: σε αυτούς που με λυπούνται, σε αυτούς που απομακρύνονται και σε αυτούς που κοροϊδεύουν. Και τίποτε από αυτά δε θέλω να συμβεί στο καινούριο μου σχολείο. Δεν είναι εύκολο πράγμα να έχεις αυτισμό. Ούτε βέβαια να ζεις και με κάποιον που έχει.

Ένα βιβλίο για την εφηβεία.
Για τη φιλία και τους προσωπικούς
αγώνες που ο καθένας δίνει.
Για την αναζήτηση ταυτότητας
και θέσης στον κόσμο.
Ένα βιβλίο για την απελπισία
και την ελπίδα.
Για τη μοναξιά και τις σχέσεις.
Για τα ψέματα και τις αλήθειες.
Για τον θυμό και την αποδοχή.
Για τα λάθη και τη συγχώρεση.
Για το θάρρος και τη δύναμη
που πολλοί έφηβοι καλούνται
να ανακαλύψουν μέσα τους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24456